

The future of Tehran's metropolitan area and policy steps based on neo-regionalism

Hamid Javani¹, Rahim Sarvar^{*2}, Ali Tavaolan³

1. Department of Geography and Urban Planning, Science and Research Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran
2. Department of Geography and Urban Planning, Science and Research Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran
3. Department of Geography and Urban Planning, Science and Research Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran

ARTICLE INFO

Research Paper

Article history:

Received: 2023/03/26

Accepted: 2024/02/07

Published online:
2024/07/28

Keywords: *The future of greenbelt, Tehran metropolitan area, integrated management, neo-regionalism.*

Abstract

The heartland of Tehran is home to nearly 7 million people, centers that had a marginal origin and were gradually integrated into the so-called official urban spaces. Officially in the form of cooperatives, which without the least coordination will determine the areas of social-spatial division in the future. According to the studies of the General Administration of greenbelt, more than 24 organizations and institutions make policies in some way in the greenbelt region, and on the other hand, based on population projections, approximately 3 million more people will be added to the population of this region by the year 2016. It is in a situation where the greenbelt zone is currently facing all kinds of challenges that are far beyond the problems of Tehran, encroachment on lands with environmental capabilities, mountain erosion, reducing the beauty of the southern spaces, the expansion of informal settlements, Aggressive occupations, issuance of ad hoc permits with an insular view are part of these challenges, the continuation of which portrays a vague and uncertain future. The main purpose of this article is to analyze the trends affecting the future of Tehran metropolitan area and then introduce the model of governance and integrated management in the form of neo-regionalism approach. The findings of the research show that the continuation of the current trends presents a vague future in front of the development and management indicators of the urban area of Tehran, and the gradual implementation of the steps of neo-regionalism from an easy approach to (stopping anti-regionalism measures), a moderate approach (plan transitions), the difficult approach (implementation of the main programs of regionalism) is very necessary and a kind of main and strategic policy.

Citation: Hamid Javani, Rahim Sarvar, Ali Tavaolan. (2024). Analysis of Factors Affecting Intelligent Urban Growth with a Futures Studies Approach: Aligudarz City, Journal of Future Cities vision, 5(20), 119-135.

© The Author(s). Publisher: Iranian Geographical Association

* Corresponding author: Rahim sarvar, Email: sarvarh83@gmail.com

Extended Abstract

Introduction

Political-administrative division (as a symbol of centralization in metropolitan areas) is a challenge that has been proposed to solve or reduce the bad effects of different approaches and strategies from the metropolitan areas of the world. Perhaps the successful approach in this field can be defined in the concept of "region" Modernism" searched for the strategy of decentralization and balancing the development process through policies such as the creation of coordinating structures, cooperation between disjointed and independent policy-making components, integration of the management system of urban spaces and The peri-urban areas follow the adaptation of the functional territory (administrative divisions) with the organizational system (local government structure). political (decreasing democracy and public participation), economic (decreasing efficiency in service delivery), development (decreasing economic competitiveness), planning and policy-making and reducing the effectiveness of plans and programs, and social, reducing equality and economic balances and social) and argue that although free market forces are the driving force for the emergence and development of metropolitan areas and urban complexes, the future and capacity of metropolitan areas is dependent on institutional capacity and public governance, a capacity that is capable of more than To deal with physical densification, guide economic development and create a balance between the components of competitiveness, social strength and livability at the level of the metropolitan area.

Methodology

The present research is of the type of applied purpose and descriptive and exploratory in nature. By using documentary studies and meta-analysis methods, the trends and variables affecting the future of the Tehran metropolitan area have been identified, and by applying Peterschwartz's future research and scenario writing method and by using the Delphi method and using the opinion of experts and experts, the factors (trends that determine the future) the boundaries of the metropolitan area of Tehran) were determined and

finalized. In this method, after identifying 70 variables in 7 areas (management, economic, good urban governance, environmental, political, physical and social) as trends affecting the integrated management of the urban area of Tehran, using MICMAC software, the trends The impact on the future status of greenbelt was evaluated. The statistical population of the research was divided into several panels (geography and urban planning, urban planning, urban and regional planning, development economics, political geography, etc.); The variables identified through document reviews and experts' opinions include 55 variables in the form of 5 general dimensions. In this research, after presenting a picture of the future management situation of the metropolitan area of Tehran, a governance proposal has been made in the framework of the theory of neo-regionalism. Schwartz's scenario writing process implemented in this research are:

Results and Discussion

The findings of the future research models indicate the fact that in the most optimistic situation, the problem of population growth and encroachment on sacred lands and the so-called car constructions, immigration pressure and social and physical problems resulting from it will remain at the same current levels until the next 15 years. It will continue more or less, although the trend of urbanization and migration trends along with the implementation of some of the strategic proposals of the greenbelt plan. In addition to the sensibility of the administration of the province and the city of Tehran to the problems of greenbelt, the capital shows a small possibility of a decrease in its dimensions. Of course, this statement cannot mean that the management is indifferent, and in other words, this statement is a solid proof of the seriousness and day-to-day efforts of the managements of different levels in solving the social, economic and physical problems of greenbelt, and only in this It is the case that we can hope for the realization of the preservation and sustainable development of greenbelt.

Conclusion

•Due to the concentration of population in the middle part of the area located in the capital's sanctuary, it is necessary to implement a unified policy to control the population, prevent the growth of migrations and ban new settlements and non-residential zoning of the land, and it seems that due to the concentration of the population in this area , an important part of the spatial zoning of the capital's sanctuary in the field of providing social services and the effectiveness of social sustainability indicators. The capital should be concentrated in the middle part of greenbelt (especially Islamshahr-Rabat Karim area).

•In greenbelt area, 80% of households live in residential units less than 100 meters and there are

less than 500 hospital beds for every 100,000 people, and the lack of cinemas and welfare and social service centers is another part of the problem. which necessitates their immediate supply.

• An income view of the privacy zone has been the basis of serious damage during this period, while the privacy has the nature of protection and breathing space, therefore, changing this perception of the mentality of managers and related organizations is a matter that is necessary in relation to Those executive programs should be prepared.

References

- 1.
2. Akbai, M., Sarvar, R., Sobhani, N., & Mousavi Nour, S. A. (2017). Applying Meta-SWOT Model in Planning and Management of sustainable Development and Protection of Metropolises (Case Study: Southern Area (Buffer Zone) of Tehran Metropolis). *Majlis and Rahbord*, 24(91), 66-100.
3. Akhoundi, A., Barakpou, N., Asadie, I., Basirat, M., & Taherkhani, H. (2008). Pathology of Forms of Municipal Government in Iran. *Human Geography Research*, 41.
4. Babaei, M., & Ebrahimi, S. (2016). Studying the Components of Integrated Urban Management in Isfahan. *Urban Economics*, 1(1), 17-36. doi: 10.22108/ue.2016.22102
5. Khaliji, M., Sarvar, R. (2018). Analysis of the Types of Fragmentation and the Effectiveness of Achieving in Suburban Integrated Urban Management of Capital Iran, *Journal of Studies Of Human Settlements Planning*, 13(43), 283-303. magiran.com/p1895476
6. Sarvar R. (2014). Analysis of Development Indicators in Border Regions to Meet Sustainable Security (Case Study: Border Townships of West Azarnaijan Province), *journal of police Geography*, 2(7), 25-54. magiran.com/p1436113
7. Sarvar R. (2020). Analysis of the Impact of the Proposed Law of Urban management in Iran on the Realization of Regional Governance the Limits of Metropolitan Area (Case Study of Tehran Metropolis), *Quarterly of Geography (Regional Planing)*, 9(4), 899-924. magiran.com/p2106906
8. Sarvar R. (2021). Political economy and integrated greenbelt management of Tehran metropolitan area, *Journal of Urban Economics*, 6(1), 27-40. magiran.com/p2500615
9. Sarvar, R (2016). Planning and management of metropolitan areas (with an emphasis on integrated management of Tehran's metropolitan area). Tehran: Soroush Publications.
10. Sarvar, R (2016). Strategic Analysis of Spatial-Functional Developments in the Southern zone of Tehran Metropolis (Case study: Shahr-e-Rey & Islamshahr). *Scientific- Research Quarterly of Geographical Data (SEPEHR)*, 25(98), 57-72. doi: 10.22131/sepehr.2016.22138

11. Sarvar, R (2017). Analyzing factors affecting the feasibility of integrated urban management; Case study: Tehran metropolis. *Geography*, 15(52), 37-52.
12. Sarvar, R. (2017). "Economy of space and regional inequalities Case Study: Ardabil Province Rahim sarvarh." *Regional Planning* 4(6): 59-72.
13. sarvar, R., (2021). compile of future scenarios for informal settlement in the southern part of Tehran metropolitan area. *Geography (Regional Planning)*, 11(43), 423-447.
14. Shaikhi, M., & Shabestar, M. (2018). Pathology of the Integrated Management of the Tehran Metropolitan Peri-urban Area. *Quarterly Journals of Urban and Regional Development Planning*, 3(4), 1-34.

آینده حریم منطقه کلانشهری تهران و گام‌های سیاستگذاری مبتنی بر نومنطقه‌گرایی

حمید جوانی: دانشجوی دکتری گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.
رحیم سرور: استاد گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.^۱
علی توکلان: استادیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۰۶/۱۹

تاریخ دریافت: ۱۴۰۲/۰۸/۱۵

چکیده

حریم تهران محل سکونت قریب به ۷ میلیون نفر جمعیت است کانون هایی که خاستگاه حاشیه ای داشته و به مرور در فضاهای به اصطلاح رسمی شهری ادغام شده اند، حریم پایتخت تاکنون محلی بوده برای دست اندازی زمین خواران و هجوم فقرا و حتی برخی از سازمان های رسمی در قالب تعاونی ها که بدون کمترین هماهنگی زمینه های تفرق فضایی- اجتماعی را در آن را در آینده رقم می زنند. بر اساس مطالعات اداره کل حریم، بیش از ۲۴ سازمان و نهاد به نوعی در پهنه حریم، سیاستگذاری می کنند و از طرفی بر اساس آینده نگری های جمعیتی، قریب به ۳ میلیون نفر دیگر به جمعیت این پهنه تا حدود سال ۱۴۰۵ اضافه خواهد شد این در شرایطی است که هم اکنون پهنه حریم با انواع چالش ها مواجه است که به مراتب از مشکلات شهر تهران فراتر هستند، تعرض به اراضی با قابلیت های زیست محیطی، کوه خواری، تقلیل شایستگی فضاهای جنوبی، گسترش اسکان های غیررسمی، تصرف های عدوانی، صدور مجوزهای موردی با نگاه جزیره ای بخشی از این چالش هایی هستند که تداوم آنها آینده مبهم و بغرنجی را به تصویر می کشد. هدف اصلی این مقاله تحلیل روندهای تاثیرگذار بر آینده حریم و منطقه کلانشهری تهران و سپس معرفی الگوی حکمرانی و مدیریت یکپارچه در قالب رویکرد نومنطقه گرایی می باشد. یافته های تحقیق نشان می دهد که تداوم روندهای کنونی آینده مبهمی را پیش روی شاخص های توسعه ای و مدیریتی منطقه شهری تهران قرار می دهد و پیاده سازی تدریجی گام های نومنطقه گرایی از رویکرد آسان به (توقف اقدامات ضدمنطقه گرایی)، رویکرد متوسط (برنامه های گذار)، رویکرد دشوار (پیاده سازی برنامه های اصلی منطقه گرایی) بسیار ضروری و به نوعی سیاست اصلی و راهبردی می باشد.

واژگان کلیدی: آینده حریم، منطقه کلانشهری تهران، مدیریت یکپارچه، نومنطقه گرایی.

مقدمه

تفرق سیاسی-مدیریتی (به عنوان نمادی از تمرکزگرایی در مناطق کلانشهری، چالشی است که برای حل یا تقلیل اثرات سوء آن رویکردها و راهبردهای مختلفی از سوی مناطق کلان شهری دنیا مطرح شده است. شاید بتوان رویکرد موفق در این عرصه را در مفهوم "منطقه گرایی نوین" جستجو نمود که راهبرد تمرکززدایی و تعادل بخشی به فرایند توسعه را از رهگذر سیاست هایی همچون ایجاد ساختارهای هماهنگ ساز، همکاری بین اجزای از هم گسیخته و مستقل سیاست گذاری، یکپارچه سازی نظام مدیریت فضاها و شهری و پهنه های پیرا شهری، انطباق قلمرو عملکردی (تقسیمات اداری با نظام سازمانی) (ساختار حکومت محل) پیگیری می نماید. مجموعه نظریه های موید منطقه گرایی که از ۱۹۹۰ به بعد مطرح شده اند عمده مسائل مرتبط به تمرکز و تفرق سیاسی کلان شهری را در پنج حوزه سیاسی (کاهش مردم سالاری و مشارکت عمومی)، اقتصادی (کاهش کارایی در خدمات رسانی) توسعه (کاهش توان رقابت پذیری اقتصادی)، برنامه ریزی و سیاست گذاری و کاهش اثربخشی طرح و برنامه ها و اجتماعی کاهش برابر و توازن های اقتصادی و اجتماعی) دسته بندی کرده و استدلال می-نمایند که هرچند نیروهای بازار آزاد نیروی محرک ظهور و توسعه نواحی کلان شهری و مجموعه های شهری است (sarvar et al, 2007) ولی با اینحال آینده و ظرفیت مناطق کلانشهری وابسته به ظرفیت نهادی و حکمروایی عمومی است ظرفیتی که قادر است بیشتر از اینکه به تراکم زدایی کالبدی بپردازد، توسعه اقتصادی را هدایت کرده و بین مولفه های رقابت پذیری، استحکام اجتماعی و زیست پذیری در سطح منطقه کلان شهری تعادل ایجاد نمایند (sheikhi and shabestari, 2018)

تمامی راهبردهای منطقه گرایی در پی ایجاد ساختارهای هماهنگی و همکاری بین اجزای از هم گسیخته و مستقل سیاست-گذاری، تصمیم گیری و اجرا در منطقه کلانشهری برای کاستن از اثرات سوء تفرق و عوامل تصمیم گیر و اجرایی مختلف موثر و فعال در آنهاست. به طوری که از این طریق امکان سیاست گذاری و اقدام هماهنگ منطقه ای بوجود آید. به عبارت دیگر، همچنان که لوفور معتقد است انواع مدل های منطقه گرایی با انواع اشکال حکومت های منطقه ای کلانشهری در تلاش برای جستجوی انطباق قلمرو عملکردی (منطقه کلانشهری) با نظام سازمانی (ساختار حکومت محلی) هستند (Akhundi, 2007).

مبانی نظری

نظریه ها و رویکردها

منطقه گرایی کلانشهری به عنوان یک راهبرد در برابر تفرق سیاسی انواع مختلفی دارد که می توان بر اساس شدت منطقه-گرایی موجود در آنها به صورت یک طیف از شدیدترین تا ضعیف ترین نوع منطقه گرایی، سازماندهی کرد. در یک سوی طیف شدیدترین شکل منطقه گرایی قرار دارد که همه واحدها و عناصر حکومت های محلی واقع در منطقه کلانشهری را در یک حکومت واحد منطقه ای یکپارچه می کند (ziary, 2020)

این شکل از منطقه گرایی در حالت ناب خود به مدل حکومت کلانشهری معروف است (sarvar, 2013). در سوی دیگر طیف، بدون انجام هیچ گونه تغییرات ساختاری در نظام حکومت های محلی، صرفاً از همکاری های داوطلبانه ای بین حکومت های محلی موجود در قالب قراردادهای فی ما بین، برای خدمات رسانی پشتیبانی می شود. گاهی اوقات از این نوع منطقه گرایی کلان شهری با عنوان (حکمروایی بدون حکومت) یاد می شود. مدل حکومت کلانشهری منبث از رویکرد کلان شهرگرایی است، که حاصل تلقی از منطقه کلانشهری به عنوان یک کل ارگانیک است (khajji et al, 2018). در برابر رویکرد کلانشهرگرایی و حامیان منطقه گرایی، رویکرد شهرداری گرایی قرار دارد که حاصل از تلقی از منطقه به عنوان یک هویت چند هسته ایی است (sarvar et al, 2017).

اگر نخستین رویکرد حامی از ایجاد نظام حکومت مستقل و فرادست منطقه کلانشهری است، دومین رویکرد که مبتنی بر نظریه انتخاب عمومی است، از وضعیت موجود یعنی ادامه تفرق سیاسی حمایت کرده و مخالف ایجاد و استقرار هرگونه

سطح حکومت فرادست حکومت محلی یا حکومت شهرداری است. مقدمه پیش گفته راه را برای توضیح مختصر نظریه های منطقه-گرایی فراهم می کند. سه نظریه در باره منطقه گرایی کلانشهری وجود دارد (sarvar, 2016).

-الف) نظریه منطقه گرایی سنتی از ۱۹۰۰ تا ۱۹۶۰ بر این عرصه غلبه داشت و به عنوان یک "تز" مطرح -ب) نظریه انتخاب عمومی از دهه ۱۹۶۰ تا ۱۹۸۰ به عنوان یک "آنتی تز" طرح شده است،

-ج) نظریه منطقه گرایی نوین که بعد از ۱۹۹۰ با احیای نهضت منطقه گرایی در شکل یک "سنتز" مطرح شده است (sarvar, 2014).

به عبارت دیگر نظریه اول و سوم موید منطقه گرایی محسوب شده و نظریه دوم ادعاها و استدلال های کاملاً مخالفی را مطرح می کند. نظریه های موید منطقه گرایی کلانشهری عمده مسایل مرتبط با تفرق سیاسی کلانشهری را در پنج حوزه سیاسی (کاهش دموکراسی و مشارکت عمومی)، اقتصادی (کاهش کارایی در خدمات رسانی)، توسعه (کاهش توان رقابت-پذیری اقتصادی) برنامه ریزی و سیاست گذاری کاهش اثربخشی سیاسی و اجتماعی (کاهش برابری) دسته بندی کرده اند، در قالب نظریه های منطقه گرایی سنتی و نوین روابط زیر میان تفرق سیاسی و مولفه های بالا قابل استدلال است:

الف) تفرق سیاسی موجب کاهش کارایی در ارائه خدمات رسانی می شود. از سوی دیگر منطقه گرایی موجب افزایش کارایی در ارائه خدمات به واسطه بهره برداری از صرفه های حاصل از مقیاس بویژه در خدمات مقیاس منطقه ای خواهد شد (Babai and Ebrahimi, 2016).

ب) تفرق سیاسی موجب تشدید نابرابری مرکز پیرامون در منطقه کلانشهری می شود. از سوی دیگر منطقه گرایی موجب کاهش نابرابری های اجتماعی (جدایی گزینی نژادی و در آمدی) و بهره مندی از خدمات عمومی بین شهر مرکزی و نقاط سکونت پیرامونی (شهرها و روستاهای موجود در هاله شهری و روستایی) می شود.

ج) تفرق سیاسی موجب کاهش اثربخشی خدمات رسانی و سیاست گذاری توسعه فضایی در منطقه می شود. این امر به ویژه در خدمات و سیاست هایی که اثربخشی آن مستلزم همکاری و هماهنگی تمامی عناصر موثر در منطقه است و به لحاظ ماهیت مرزهای سیاسی موجود را در می نوردند بیشتر مشهود خواهد بود. برای مثال در ارائه خدماتی مانند کنترل آلودگی آب و هوا با جلوگیری از پراکنده رویی توسعه شهری در هاله کلانشهری و حفاظت زیست محیطی، منطقه گرایی کلانشهری از طریق استقرار چارچوب سیاست گذاری و تصمیم گیری در منطقه که کلیه قلمروها متعهد به اجرای آن باشند، می تواند اثربخشی سیاستی و خدمات رسانی را در بخش های فوق اعتلا بخشد (Sarvar, 2010).

د) تفرق سیاسی به واسطه ایجاد اغتشاش در الگوی حکومت موجب کاهش مشارکت عمومی می شود و از سوی دیگر منطقه-گرایی کلانشهری موجب افزایش دموکراسی و مشارکت عمومی در سیاست گذاری ها و تصمیم گیر ها خواهد شد (nemati et al, 2017).

چنان که که "ساویج" و "فوگل" استدلال می کنند دیدگاه منطقه گرایی نوین در زمینه حکمروایی کلانشهری انعکاسی است از دگرگونی شرایط کلی و گذار از حکومت به حکمروایی، همانگونه که برخی صاحب نظران دیگر نیز معتقدند. با نظر به تحلیل های صنف گرایی نوین و نیز تحت تاثیر رویکرد شبکه سیاستی این مجموعه بحث ها بر اهمیت فزاینده میانجی گری عملکردی منافع بین بازار و سلسله مراتب در مقایسه با میانجی گری قلمرویی منافع مبنی بر سیستم های تصمیم گیری نمایندگی و پارلمانی تاکید دارد. همچنین این رویکرد تاکید دارد که وجود یک دولت ضعیف از یکسو و رشد فزاینده اهمیت شبکه های سیاسی و بازیگران اجتماعی قویا، از سوی دیگر در حقیقت بازتاب مدرنیزاسیون اجتماعی است که تدبیر اندیشی برای رفع چالش های ناشی از افزایش پیچیدگی جوامع مدرن را در دستور کار قرار می دهد (Alipour et al, 2020).

منطقه گرایی نوین بر شکل گیری حکمروایی کلان شهری از طریق تعامل بین طیف گسترده ایی از بازیگران تاکید دارد، تا از طریق سلسله مراتب دولتی با پیروی از ایده "فریتز شارپف" می توان استدلال کرد که ظرفیت رهبری شیوه جدید حکمروایی کلانشهری (منطقه گرایی نوین) بستگی به توانایی آن از گریز از تله تصمیم گیری مشترک دارد. این مشکل

زمانی روی می دهد که مدافعان وضع موجود تمامی تغییرات پیشنهادی را متوقف می کند. این امکان به واسطه قاعده اتفاق آرا کامل شکل می گیرد که نتیجه میزان بالا وابستگی متقابل بازیگران مختلف است (sarvar et al, 2017).

به طور کلی ارزیابی شرایط تحقق مدل حکمروایی شهری در حریم منطقه کلانشهری تهران و ارزیابی ساختار و شیوه فعلی اداره امور منطقه شهری تهران با اصول و راهبردهای مدل منطقه گرایی نوین، مبین نارسایی های زیر می باشد:

فقدان نظام مدیریتی و حکومتی مستقل و متمایز برای منطقه کلانشهری تهران: منطقه کلانشهری فاقد یک سیستم متمایز، تعریف شده و رسمی مدیریت فضایی است. با این حال، اداره امور این نظام، با اتکا به ساختارها و روش های رایج و ملاک عمل مدیریت شهری و روستایی در حال انجام و گذران است.

اتکای ساختار و روش های جاری اداره امور منطقه کلانشهری بر ساختارهای دولتی و عمومی موجود: عناصر اصلی و رسمی اداره امور منطقه کلانشهری تهران عمدتاً شامل سازمان های دولتی و عمومی است و بخش های مردمی و خصوصی حضوری در این عرصه ندارند (sarvar et al, 2016).

نفوذپذیری فرایند تصمیم گیری در امور اجرایی در سازمان های رسمی مدیریت منطقه کلانشهر تهران از سوی مراجع غیررسمی قدرت اجتماعی و اقتصادی: فقدان مجراها و سازوکارهای رسمی و اعمال قدرت و نظارت توسط نهادهای بخش های مردمی و خصوصی به اعمال قدرت و نفوذ آنها از طریق مجاری و روش های غیررسمی اما موثر منجر شده است (Sarvar, 2011).

عدم قرابت ساختار موجود با هر دو الگوی حکومت شهری و حکمروایی شهری: با وجود عدم تناسب فرایند و محتوای ساختار موجود با الگوی حکومت شهری، فاصله این ساختار با الگوی حکمروایی شهری هم به لحاظ رویه و هم به لحاظ محتوا بسیار بیشتر و عمیق تر است.

تشتت و تفرق ساختار فضایی و منطقه کلان شهری به تبعیت از نهادها و سازمان های متفرق و منبعث از الگوی حکومت شهری: واگرایی در ساختار و سازمان فضایی منطقه کلانشهری تهران را می توان نتیجه غلبه رسمی نهادهای قدرت و ناهم سویی نهادهای غیر رسمی با سیاست ها و برنامه های آنها دانست، تقابل و ناهم سویی مذکور، زمینه ساز واگرایی عناصر اصلی ساخت و ساز - بخش خصوصی و مردمی - و در نتیجه تشتت و تفرق در ساختار فضایی - کالبدی منطقه کلان شهری تهران شده است (Sarvar, 2011).

افت زیست پذیری و کیفیت زندگی در منطقه کلان شهری تهران: شرایط موصوف باعث تشدید ناپایداری و موانع زندگی و فعالیت سالم در منطقه کلان شهری تهران شده و خواهد شد.

ضرورت ارتقا و انطباق مدیریت منطقه کلان شهری تهران در جهت هماهنگی با تغییرات نهادی تقویت کننده قدرت بخش های غیر دولتی، مردمی و خصوصی: تحولات دو دهه اخیر در سطح منطقه کلانشهری تهران به ارتقای عملی جایگاه، قدرت بالقوه و نفوذ بالفعل بخش های غیر دولتی در فرایندهای اجتماعی، اقتصادی، سیاسی و فضایی این منطقه منجر شده است. پایداری و انسان محور بودن توسعه آینده این مجموعه، مستلزم ظرفیت سازی برای پذیرش نیروهای جدید در سازمان مدیریتی منطقه از طریق استناد به آموزه های رویکرد حکمروایی شهری و تقویت حس اعتماد و تشریک مساعی بین همه این کنشگران است (Akbari et al, 2017).

روش تحقیق

محدوده مورد مطالعه

بر اساس مصوب شورای عالی شهرسازی و معماری ایران، حریم پیشنهادی پایتخت (مستخرج از نتایج مطالعات طرح جامع حریم و پیشنهادی طرح جامع تهران) با مساحتی بالغ بر ۶۰۰۰ کیلومتر مربع عرصه استقرار حدود ۲۶ شهر، ۲۳۷ روستای دارای سکنه و صدها کانون فعالیت می باشد که در مجموع حدود ۴ میلیون نفر انسان را در برمی گیرد که به موازات تبعیت از شرایط ملی، همچنان مسیر خود را در جذب مهاجران و تداوم گسترش فضایی سکونت های رسمی و

غیررسمی طی می‌نماید (و حداقل تا ۲۰ سال آینده هم طی خواهد کرد). این پهنه محل زندگی و فعالیت قریب به ۴ میلیون نفر انسان می‌باشد که بعضاً از دسترسی به امکانات اولیه محرومند. نحوه مدیریت حریم کلانشهرها از مهمترین چالش‌های پیش رو در تحقق بخشی به راهبرد صیانت و توسعه پایدار آن است، اهمیت این مساله زمانی بیشتر آشکار می‌شود که بدانیم دولت و در کنار آن مدیریت منطقه شهری تهران باید بتوانند، ضمن ایفای نقش مطلوب در فضای تازه جهانی، توسعه‌ای پایدار و محیطی قابل زیست را برای ساکنان ۱۶ میلیون نفری این پهنه فراهم سازند. به طور کلی ارزیابی شرایط تحقق مدل حکمروایی شهری در منطقه کلان شهری تهران و ارزیابی ساختار و شیوه فعلی اداره امور منطقه شهری تهران با اصول و راهبردهای مدل منطقه‌گرایی نوین، مبین نارسایی‌هایی در حوزه‌های مختلف قانونی، سیاست‌گذاری و اجرایی می‌باشد. حداقل تا همین چند سال اخیر حریم در نظام مدیریت فضا و نیز در نظام مدیریت شهری و منطقه‌ای تهران چندان جدی گرفته نمی‌شد، ساختار فعلی "اداره کل حریم تهران" وابسته با شهرداری تهران - به عنوان بازیگر و مسئول اصلی بخش امورات حریم، ناظر بر واقعیت و فلسفه وجودی حریم نمی‌باشد از طرفی تعارضات قانونی، نبود وحدت رویه از سوی سازمان‌های مختلف در کنار نگرش بخشی و در اغلب موارد نگاه سوداگرانه زمین سبب بروز نامعادلات و نابسامانی در ابعاد و سطوح مختلف شده است که شاید در هیچ زمانی توسعه منطقه شهری تهران تا این حد به نحوه مدیریت حریم آن وابسته نبوده است، واقعیتی که کم و بیش در خصوص سایر کلانشهرهای کشور نیز مصداق دارد. مهم‌ترین ویژگی‌های مدیریت کلان شهری امروز تهران عبارتند از:

- تفرد به عنوان مهم‌ترین چالش فرآوری مدیریت کلان شهری به ویژه در ارتباط با تصمیم‌گیری و اجرای برنامه‌های توسعه شهری است
 - جایگاه و هویت سیستم مدیریت کلان شهری به عنوان یک سطح مستقر در اداره امور محلی مشخص نمی‌باشد.
 - به رغم وجود شورای شهر و شهرداری، نظام تصمیم‌گیری در شهر تابع سیاست‌های کلی نظام اداره متمرکز کشوری و فاقد ویژگی‌های شیوه اداره مشارکتی و شهروند مدار است. نظرات و تصمیمات ساکنان شهر جایی در اداره کلان شهر ندارد.
 - مدیریت کلان شهری دارای ماهیت بخشی با چند پارچگی فضایی و تعدد سازمان‌ها و ادارات دخیل در مدیریت شهر است.
 - انطباق لازم مابین حوزه عمل مدیریت شهری با تقسیمات فضایی و عملکردی کلان شهر وجود ندارد. کلان شهر تهران بخشی از منطقه کلان شهری تهران بوده و جدای از آن نیست چنین نگرشی در مدیریت کلان شهر تهران وجود ندارد.
 - مشکلات درونی در حوزه‌های مدیریتی، اقتصادی و اجتماعی و زیست محیطی مدیریت شهری را از تأمل در مورد نقش جهانی کلان شهر تهران باز داشته است.
- افزایش کالبدی و رشد فضایی کلان شهر تهران با رشد نهادهای مؤثر در اداره شهر بدون تشریک مساعی و هماهنگی لازم انجامیده است. بزرگ شدن بدنه اداری و رشد تعداد سازمان‌های مؤثر در اداره کلان شهر تهران با افزایش فاصله یکپارچگی در عملکرد هماهنگ و مؤثر آن‌ها همراه شده است. عدم کنترل، عدم پاسخگویی و ناتوانی در دستیابی به توافقی همگانی، در مورد مسائل منطقه کلان شهری و برنامه‌های ناسازگار و گاه متضاد از جمله ویژگی‌های ناشی از دیاد نهادهای اداره کلان شهر و منطقه کلان شهری است (Sarvar, 2011).

جدول ۱. وضعیت مولفه‌های حکمرانی حریم منطقه کلانشهری تهران

ابعاد	مؤلفه	شاخص (معیار)
-------	-------	--------------

تفرق در نظام شهری	سیاستگذاری	- تفرق ارتباط ارگانیک از سطح راهبرد و سیاست ها در قیاس با سطح اجرای حریم
		- تفرق در نظام داده و اطلاعات ملاک عمل سیاستگذاری تا اجرا در مدیریت حریم
		- تفرق مدیریتی در سطوح مختلف سیاستگذاری حریم تهران
		- تفرق ساختاری رشته‌های اصلی ذی‌مدخل در نظام مدیریتی شهر تهران
		- ضعف مدیریت گروهی و کارا در ساختار و سیاستگذاری‌های شهر تهران
تفرق در نظام شهری	اجتماعی	- تفرق برنامه‌های مدیریتی تهیه شده در ارائه الگویی کارآمد برای توسعه پایدار یکپارچه مناطق دخیل در حریم تهران
		- تنوع شرایط زندگی در پهنه‌های مختلف درگیر در حریم تهران
		- تفرق شاخص‌های اقتصادی با توجه به شاخص‌های انسانی و فضایی در مدیریت شهر
		- تنوع شرایط اقتصادی حاکم بر پهنه‌های مختلف حریم پایتخت
		- تفرق و عدم انسجام فرهنگی و قومیتی در پهنه‌های مختلف حریم
تفرق در نظام برنامه ریزی و مدیریتی	کالبدی	- تنوع و تفرق در شایانیت‌های مکانی-فضایی در پهنه‌های مختلف حریم
		- تفرق در ظرفیت‌های طبیعی پهنه‌های شمالی - جنوبی شهر
		- تفرق و تنوع در وضعیت زیرساخت‌ها برای تحقق راهبرد صیانت و توسعه پایدار شهر
		- تفرق‌های کالبدی با ناشناخته بودن ظرفیت‌های مدیریت در توسعه متوازن و شهر
		- تفرق مدیریتی در وفاق بین وزارت راه و شهرسازی و سازمان مدیریت و برنامه ریزی
تفرق در نظام برنامه ریزی و مدیریتی	قانونی	- تفرق در تعریف دقیق جایگاه برنامه‌های مدیریتی و نگاه یکپارچه در اسناد قانونی
		- تفرق و عدم انسجام قانونی در ساختار حریم
	نهادی	- تنوع و تفرق در انواع برنامه‌های سازمان‌های ذی‌مدخل حریم
		- تفرق‌های شاکله‌ای یکپارچه از اطلاعات مدیریتی دستگاه‌ها و نهادها
		- تنوع و اقتراح مدیریتی بین نهادهای حاکمیتی با نهادهای عمومی-خصوصی
		- تفرق نظام مدیریتی در چارچوب برنامه‌های آمایش سرزمینی
		- تفرق ذینفعان و ذینفوذان در فرایند تصمیم‌گیری و تصمیم‌سازی
تفرق در نظام برنامه ریزی و مدیریتی	نهادی	- تفرق تعامل نهادی با نهادهای ملی
		- تفرق نهادهای محلی در فرایند تقسیم قدرت شهری

Source: Sarvar, 2011

نظام بوروکراتیک بدون سیاست‌های راهبردی و هدفمند در توسعه شهری، از عملکرد اصلی شهرداری در پرداختن به توسعه شهری کاسته است. شهرداری کلان‌شهر تهران به‌عنوان بازوی اجرایی سیاست‌های شهری و در واقع زمینه‌ساز تعریف و توسعه کارکردهای فراملی برای کلان‌شهر؛ خود گریبانگیر مشکلات و مسائل داخلی در سیستم مدیریت کلان‌شهری است:

- شهرداری کلان‌شهر تهران با توجه به اختیارات، منابع و مسائل کلان‌شهری، به تنهایی قادر به مدیریت کلان‌شهر در وضعیت موجود نمی‌باشد.
- هماهنگی بین شهرداری‌های مناطق مختلف شهرداری کلان‌شهر تهران با سایر سازمان‌ها و نهادهای اداره کلان‌شهر قوی نیست.
- ارتباط لازم و کامل دو طرفه بین مردم و شهرداری چندان محکم نیست (شهرداری در نظر مردم متولی جمع‌آوری عوارض و مالیات دولتی است و در ازای آن نقش‌هایی را برای کنترل فعالیت مردم بر عهده دارد و از سوی دیگر مسوول تنظیف شهر است).
- سطح هماهنگی لازم میان شهرداری و شورای شهر برای توسعه شهری پایین است.

- اختیارات تصمیم‌گیری و نیز درآمدهای شهرداری‌ها در قبال انتظارات ساکنان شهری محدود است.
- قوانین شهرداری‌ها متناسب چندان با نیازهای امروزی توسعه شهری نمی‌باشد.
- تصمیمات شهرداری‌ها ضمانت‌های کافی اجرایی برخوردار نمی‌باشد
- شهرداری فقط بخش کوچکی از مدیریت شهر را برعهده دارد. فقدان مدیریت یکپارچه موجب تداخل و تراحم خدمات‌رسانی شهری می‌گردد.
- ذهنیت موجود به محدود کردن شهرداری به دایره تنگ خدمات‌رسانی مرسوم خو گرفته است. این خدمات در طی دهه‌های گذشته انجام گرفته و دایره آن به امور اجتماعی، اقتصادی و امثالهم گسترش نیافته است.
- بر اثر فقدان ذهنیت مساعد برای طلب و رواج مدیریت شهری یکپارچه، بسیاری از امور مربوط به شهرداری‌ها به بخش‌ها و نهادهای اجرایی دولتی واگذار شده است. وجود قوانین و مقررات به پشتوانه و توجیه‌گر چنین واگذاری بوده است.

شکل ۱. محدوده مورد مطالعه

داده و روش کار

پژوهش حاضر از نوع هدف کاربردی و از حیث ماهیت، توصیفی اکتشافی است. با استفاده از مطالعات اسنادی و روش فراتحلیل روندها و متغیرهای موثر بر آینده حریم منطقه کلانشهری تهران شناسایی شده و با کاربست روش آینده پژوهی و سناریونویسی پیترشوارتز و با بهره گیری از روش دلفی و استفاده از نظر خبرگان و متخصصین، عوامل (روندهای تعیین کننده آینده حریم منطقه کلانشهری تهران) تعیین و نهایی گردیدند. در این روش بعد از شناسایی ۷۰ متغیر در ۷ حوزه (مدیریتی، اقتصادی، حکمروایی خوب شهری، زیست‌محیطی، سیاسی، کالبدی و اجتماعی) به عنوان روندهای تأثیر گذر بر مدیریت یکپارچه حریم منطقه شهری تهران، با استفاده از نرم‌افزار میک مک (MICMAC) روندهای تأثیر بر وضعیت

آینده حریم مورد ارزیابی قرار گرفتند. جامعه آماری پژوهش در چندین پنل (جغرافیا و برنامه ریزی شهری، شهرسازی، برنامه ریزی شهری و منطقه ای، اقتصاد توسعه، جغرافیای سیاسی و...) تفکیک گردیدند؛ متغیرهای شناسایی شده از رهگذر بررسی های اسنادی و نظر خبرگان شامل ۵۵ متغیر در قالب ۵ بعد کلی است. در این تحقیق پس از ارائه تصویری از وضعیت آینده مدیریتی حریم منطقه کلانشهری تهران نسبت به پیشنهاد حکمرانی در چارچوب نظریه نومنطقه گرایی اقدام شده است. فرایند سناریونویسی شوارتز که در این تحقیق اجرا شده است عبارتند از:

گام اول: شناخت موضوع و تصمیم اصلی

گام دوم: فهرست عوامل کلیدی

گام سوم: شناسایی نیروهای پیشران

گام چهارم: طبقه بندی بر اساس اهمیت و عدم قطعیت

گام پنجم: شناسایی عدم قطعیت ها

گام ششم: تدوین سناریوها

گام هفتم: تحلیل پیامدها و نتایج هر سناریو

گام هشتم: انتخاب نشانگرهای راهبردی

جدول ۲. روندهای تأثیرگذار بر مدیریت یکپارچه حریم پایتخت

پیشران های کلیدی	روندها
سیاسی	عدم انطباق قلمروهای سیاسی اداری با قلمروهای شهری-منطقه ای
	تمرکز در فرایند تصمیم سازی و تصمیم گیری برای موضوعات مختلف حریم
	عدم همخوانی و تفکیک وظایف حوزه شهرداری ها با وظایف ملاک عمل فرمانداری ها و بخشداری ها
	نگاه بخشی به موضوعات مختلف حریم توسط سازمان های ذی مدخل
	ضعف سیستم نظارت و کنترل و نبود بسترهای فنی قوی برای کنترل دقیق وضعیت تغییر کاربری ها
	مدیریت های بخشی، وجود ۲۶ شهر با ۲۶ حریم به جای یک حریم ۲۶ شهر
	میزان چابکی سیستم مدیریت حریم و جدایی حوزه های سیاست گذاری در بین سازمان های مختلف
	میزان و همپوشانی فعالیت های سازمان مسکن و استانداری و فرمانداری ها و شهرداری ها و نهاد قوه قضاییه با یکدیگر در تفسیر قوانین و ممانعت از ساخت و تفکیک های غیررسمی زمین
	عدم به کارگیری تکنولوژی های نوین در مدیریت یکپارچه حریم
	ابهام و تداخل مرزهای حریم
	تنوع رویه های اقدام و مداخله در موضوعات مختلف حریم
	خبرگی و ارتباطات بین سازمان های مختلف سیاست گذار و مجری در موضوعات مختلف حریم
اقتصادی	افزایش رانت زمین و مسکن و گرایش به ساخت وسازهای غیررسمی
	فقر در سکونتگاه های پهنه جنوبی حریم و فاصله طبقاتی شدید بین پهنه جنوب با شمالی حریم
	وجود انگیزه برای شهرداری ها و فرمانداری ها برای صدور مجوز ساخت در پهنه بلافصل روستاها و شهرهای حریم
	اشتغال ناپایدار و مساله بیکاری در سکونتگاه های واقع در پهنه حریم
	بطئی بودن تغییر شاخص های توسعه وضعیت اقتصادی و خانوارهای واقع در پهنه حریم و گرایش به تسلط بر زمین به عنوان عامل اصلی سرمایه
	درجه مشارکت نهادی و سرمایه اقتصادی بین نهادهای مختلف و همچنین ضعف در شکل گیری نهادهای مدنی صیانت از حریم
	تنوع اقتصادی فعالیت های موجود در پهنه سکونتگاه های حریم
	زیرساخت های ضعف در پهنه حریم به عنوان هدایتگر توسعه پایدار
نمای کلی	هدایت موضوع اقدامات توسعه ای در پهنه حریم مبتنی بر رویکرد فن سالاری به جای رویکرد اجتماع محور - محلی

عدم مشارکت جویی از NGOها و سازمان‌های غیردولتی	ظرفیت‌های پایین پاسخگویی در قبال مسائل پیش‌آمده برای پهنه حریم
	کارایی و اثربخشی پایین اقدامات نهادی-مدیریتی در تحقق راهبرد صیانت از حریم پایتخت
	سود مبنای بودن صرف اقدامات و برنامه‌های مداخله‌ای به جای تأکید بر مؤلفه‌های عدالت فضایی-اجتماعی
	توجه کمتر و عدم مسئولیت‌پذیری مدیران شهری در قبال مدیریت یکپارچه حریم پایتخت
	شفاف نبودن سیستم مدیریتی در طرح‌ریزی، اجرا و نظارت حریم پایتخت
	ناکارآمدی مصوبات شورای عالی شهرسازی و معماری در تحقق راهبرد صیانت
	ظرفیت پایین لایحه مدیریت شهری پیشنهادی در تحقق راهبرد صیانت حریم
	روند تدریجی گسترش مسائل و آسیب‌های زیست‌محیطی در پهنه حریم
	پایین بودن میزان سرمایه‌گذاری در تقویت زیرساخت‌های مدیریت فراگیر و هوشمند سرزمینی
	عدم تبعیت کامل اقدامات نهادهای اجرایی از الزامات زیست‌محیطی
زیست‌محیطی	سستی بودن نظام بهره‌برداری از ظرفیت‌های محیطی پهنه حریم
	تهدید عرصه‌های بارزش زیست‌محیطی واقع در پهنه حریم
	ضعف مدیریتی در دپو کردن انواع پسماندهای حریم پایتخت
	تقلیل تدریجی ارزش‌های زیستی و زیست‌پذیری پهنه حریم به واسطه گسترش آلاینده‌ها
	افزایش آلودگی‌ها با استقرار انواع صنایع در پهنه حریم
	وجود آلاینده‌های زیست‌محیطی ناشی از فعالیت‌های گلخانه‌ای در پهنه حریم
	کارآمدی پایین در مقابله با زمینه‌های رانت زمین و مسکن و نیز رانت‌های صدور مجوز ساخت‌وساز
	عدم یکپارچگی بین سازمان‌های دخیل در سیستم مدیریت حریم
	عدم مشارکت هم‌زمان و یکپارچه نهادهای مدنی، خصوصی و دولتی به‌طور یکپارچه
	ضعف ثبات مدیریتی-سیاستی در پهنه حریم و تغییرات دفعی در سازوکارهای مدیریتی - اجرایی
سیاسی	فرایند تصمیم‌گیری مبتنی بر اولویت‌های بخشی-سازمانی به جای اولویت‌های پهنه حریم
	تداوم اثرات اقتصاد سیاسی فضا به‌صورت جدایی‌گزینی اکولوژیکی و نهادینه شدن فقر
	نظام متمرکز برنامه‌ریزی و سیاست‌گذاری
	وجود نهادهای برتر با امکان اندک تبعیت از سیاست صیانت و توسعه پایدار پهنه حریم و امر هماهنگی‌های بین سازمانی
	رویکرد حیات خلوت به پهنه حریم در خصوص انتقال کاربری‌های مزاحم ولی تشدید کننده رشد اسکان
	تعدد نگاه‌های مدیریتی و مساله تفرق نگرش‌های سیاسی-جنایی به عنوان مانع هماهنگی و همکاری همپوشان
	ارتباط ارگانیک کانون‌های شهری و روستایی با یکدیگر در مقابل ارتباط تمام کانون‌ها با تهران
	تبعیت نظام رشد سکونتگاهی از الگوی رشد پراکنده
	اندازه‌های بسیار بزرگ جمعیتی در مقابل ضعف زیرساخت‌های توسعه‌ای شهرها و به‌ویژه سکونتگاه‌های غیررسمی
	وجود کاربری‌های ناسازگار
کالبدی	پایین بودن شاخص‌های کمی و کیفی مسکن
	گرایش به رشد افقی در تمامی شهرها و روستاهای واقع در پهنه حریم
	پایین بودن کیفیت ساخت
	ظرفیت‌های بالای روستاهای موجود در پهنه حریم برای تشدید زمینه‌های اسکان غیررسمی
	الگوی برای هدایت و ساماندهی سیما و منظر کانون‌های جمعیت و فعالیت در پهنه حریم
	تراکم بالای جمعیت در پهنه حریم و روند رو به تزاید آن
	وضعیت پایین شاخص‌های زنان و کودکان و سالخوردگان
	تداوم زمینه‌های مهاجرت به کانون‌های روستایی و حاشیه شهرهای واقع در پهنه حریم
	پایین بودن احساس امنیت و همچنین بالا بودن نسبی زمینه‌های جرم (فضاهای رهاشده و متروک)
	زمینه آموزش و بسیج شهروندی در راستای افزایش مشارکت اجتماعی و مردمی در مدیریت کارآمد حریم
اجتماعی	هویت و حفظ تعلق مکانی در پهنه حریم
	فشرده‌گی آسیب‌های متنوع اجتماعی در حریم پایتخت

بهرنجی وضعیت سرمایه‌های نهادی و اجتماعی
زمینه‌های ناکارآمد برای اثربخشی نهادهای مدنی در صیانت از حریم
سطح نابرابری فضایی- کالبدی - اجتماعی
حضور فقر و جامعه‌ای با دهک‌های پایین درآمدی
پایین بودن سطح رفاه و کیفیت زندگی در حریم
توزیع نامناسب خدمات و تسهیلات شهری در حریم

Source: Sarvar, 2017

یافته‌های تحقیق

یافته‌های مدل‌های آینده‌پژوهی حکایت از این واقعیت دارد که در خوش‌بینانه‌ترین وضعیت تا ۱۵ سال آینده مساله رشد جمعیت و تعرض به زمین‌های حریم و باصطلاح ساخت و سازهای خودرو، فشارمهاجرتی و مسائل اجتماعی و کالبدی ناشی از آن در همین میزان‌های کنونی کم و بیش تداوم خواهد یافت* هر چند گرایش شهرنشینی و روندهای مهاجرتی در کنار اجرای برخی از پیشنهادها راهبردی طرح حریم پایتخت در کنار حساس شدن مدیریت استان و شهر تهران به معضلات حریم، احتمال اندکی کاهش در ابعاد آن را نشان می‌دهد. البته این گزاره به معنی بی تفاوتی مدیریت نمی‌تواند باشد و بعبارتی دیگر این گفته دلیلی محکم بر جدی گرفتن و تلاش شبانه‌روزی مدیریت‌های سطوح مختلف در پرداختن به حل معضلات اجتماعی و اقتصادی و کالبدی حریم می‌باشد و تنها در این صورت است که می‌توان به تحقق صیانت و توسعه پایدار حریم امیدوار بود.

شکاف درآمدی به عنوان یک عامل موثر در تعریف محدوده حضور ساخت و ساز غیرقانونی عمل می‌نماید، به عبارتی گسترش ساخت و ساز در تمامی جهات با مقیاس‌های متنوع درآمدی رخ داده است، در واقع شیب اجتماعی موجود در تهران به حریم نیز سرایت کرده است و بعید هم نیست که با اشباع اراضی خوش آب و هوای محدوده‌های شمالی حریم شاهد دست اندازی این قبیل اقشار به مناطق محدود خوش آب و هوا در پهنه‌های جنوبی و شرقی حریم باشیم، تداوم این وضعیت در کنار تعاونی‌ها که امکان حضور اقشار متوسط را برای سکونت در حریم مهیا می‌سازند در آینده شکاف اجتماعی و جدایی‌گزینی‌های فضایی و اجتماعی را در حریم نیز رقم خواهد زد.

جدول شماره ۳. برآورد جمعیتی شهرهای مهم واقع در پهنه حریم تهران

شهر	جمعیت سال ۱۳۸۵ (هزار نفر)	جمعیت سال ۱۳۹۰ (هزار نفر)	برآورد جمعیت سال ۱۴۰۵ (هزار نفر)	شهر	جمعیت سال ۱۳۸۵ (هزار نفر)	جمعیت سال ۱۳۹۰ (هزار نفر)	برآورد جمعیت سال ۱۴۰۵ (هزار نفر)
تهران	۷۷۹۸	۸۲۹۳	۱۰۰۱۶	چهاردانگه	۴۲	۴۶	۵۵
اسلامشهر	۳۵۷	۳۸۹	۴۸۱	پردیس	۲۵	۳۷	۱۱۴
گلستان	۲۳۲	۲۵۹	۳۹۶	وحیدیه	۲۵	۱۳	۳۷
قدس	۲۳۰	۲۹۰	۳۵۱	نصیرآباد	۲۴	۱۳	۴۵
شهریار	۱۸۹	۶۲۴	۳۶۲	حسن آباد	۲۰	۲۷	۳۲
نسیم شهر	۱۳۶	۱۵۷	۱۸۹	فردوسیه	۱۹	۲۴	۳۱
اندیشه	۷۶	۹۶	۱۵۴	شاهد شهر	۱۹	۲۰	۲۶

*البته رسیدن به چشم‌اندازی دقیق مستلزم انجام مطالعات وسیع و سنجش روند تغییرات کنونی و آینده‌نگری تغییرات هر یک از مولفه‌ها در بلندمدت دارد.

۲۶	۴۷	۱۸	صبا شهر	۹۹	۱۵۹	۶۳	رابط کریم
۲۲	۱۵	۱۵	لوا سان	۸۰	۵۶	۵۴	صالح اباد
۱۳	۱۳	۱۰	کهریزک	۶۷	۵۹	۵۳	باقر شهر
۹	۷	۷	فشم	۹۵	۷۱	۵۲	باغستان
۱۳۷۷۰	۱۰۷۶۸	۹۵۲۱	جمع	۷۲	۵۳	۴۳	بومهن

تداوم روند بالا بودن نسبت خانوار به واحد مسکونی، بعد بالای خانوار، بیسوادی و ترک تحصیل، نسبت بالای زنان سرپرست خانوار، بیکاری و اشتغال پایین، بالا بودن نسبت جمعیت صفر تا ۱۴ ساله، نرخ پایین اشتغال زنان بخشی از ویژگی های اجتماعی حاکم بر حریم پایتخت می باشد که نیازمند تهیه و اجرای برنامه های خاص خود می باشند. بطئی بودن روند بهبود شاخص های اجتماعی و فرهنگی، روند رو به رشد جمعیت، جوانی جمعیت و انتظارات و توقعات متعدد آنها در کنار ضعف ساختارها در پاسخگویی به نیازهای اشتغال و مسکن و سبک مدیریت امنیت اجتماعی از عوامل اصلی تشدید ابعاد ناامنی اجتماعی و احتمالاً تبدیل شدن آن به یک بحران در آینده است که نیازمند تحلیل و برنامه های خاص خود می باشد.

تداوم ساخت و سازهای غیرقانونی، تجاوز به اراضی، بیکاری و مشاغل کاذب و آلودگی های زیست محیطی از جمله مسائلی است که در کانون توجه کارشناسان قرار دارد. در عین حال، آسیب ها و جرائم اجتماعی به همراه کیفیت پایین زندگی و تعدد مدیریتی در خصوص حریم از جمله موارد مورد تاکید کارشناسان می باشد.

پهنه حریم از ۱۳۴۷ روند نزولی داشته است از ۲۵۰۰ به حدود ۱۲۰۰ کیلومتر رسیده است و در حالی که میانگین نسبت وسعت حریم ۵۸۰ شهر ایران به محدوده های قانونی شهر، بیش از پنج برابر است، این نسبت در شهر تهران به حدود سه برابر کاهش یافته است و در حال حاضر نیز شاهد تداوم این روند هستیم. در مجموع مسائل موجود و پیش روی حریم را می توان در محورهای زیر دسته بندی نمود:

- تداوم روند چالش های نهادی - مدیریتی (تعارضات قانونی و نهادی، تداخل و تزامم فعالیت های بخشی)
- تداوم روند چالش های زیست محیطی (تهدید فلسفه وجودی حریم به عنوان فضای تنفسگاهی)
- تداوم روند چالش های اجتماعی (وقوع و عمیق تر شدن نابرابری های فضایی، اجتماعی و اقتصادی)
- تداوم روند چالش های اقتصاد سیاسی و بازتولید آن در پهنه حریم "تسری مسائل شهری به سطح منطقه ای"
- تداوم روند چالش های کالبدی - فضایی (سکونت های غیررسمی، تصرف های غیرقانونی زمین و تغییر کاربری ها)

جدول شماره ۴. شناسایی عامل ها با تأثیرگذاری بالا

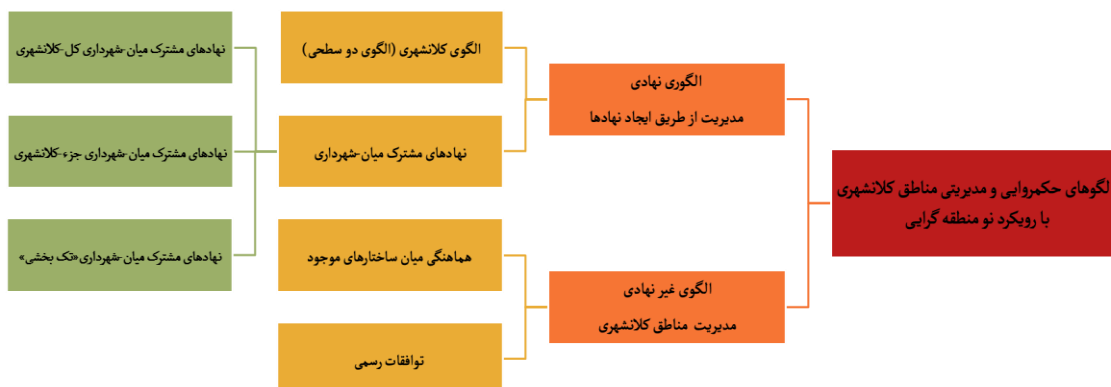
ردیف	متغیرها	نام عدم قطعیت های کلیدی
۱	مدیریت های بخشی، وجود ۲۶ شهر با ۲۶ حریم به جای یک حریم ۲۶ شهر	عدم قطعیت کلیدی ۱: مدیریت یکپارچه شهری
	تمرکز در فرایند تصمیم سازی و تصمیم گیری برای موضوعات مختلف حریم	
	نگاه بخشی به موضوعات مختلف حریم توسط سازمان های ذی مدخل	
	سازمان های مشارکت کننده در مدیریت حریم	
	عدم همخوانی و تفکیک وظایف حوزه شهرداری ها با وظایف ملاک عمل فرمانداری ها و بخشداری ها	

ردیف	متغیرها	نام عدم قطعیت‌های کلیدی
	فرایند تصمیم‌گیری مبتنی بر اولویت‌های بخشی-سازمانی به جای اولویت‌های پهنه حریم	
	عدم انطباق قلمروهای سیاسی اداری با قلمروهای شهری-منطقه‌ای	
۲	تداوم اثرات اقتصاد سیاسی فضا به صورت جدایی‌گزینی اکولوژیکی و نهادینه شدن فقر	عدم قطعیت ۲: فضای پایدار شهری
	هماهنگی و ارتباطات بین سازمان‌های مختلف سیاست‌گذار و مجری در موضوعات مختلف حریم	
	فقر در سکونتگاه‌های پهنه جنوبی حریم و فاصله طبقاتی شدید بین پهنه جنوب با شمالی حریم	
	رویکرد حیات خلوت به پهنه حریم در خصوص انتقال کاربری‌های مزاحم ولی تشدیدکننده رشد اسکان	
	ظرفیت‌های بالای روستاهای موجود در پهنه حریم برای تشدید زمینه‌های اسکان غیررسمی	
	کارایی و اثربخشی پایین اقدامات نهادی-مدیریتی در تحقق راهبرد صیانت	
	عدم تبعیت کامل اقدامات نهادهای اجرایی از الزامات زیست‌محیطی	
	تقلیل تدریجی ارزش‌های زیستی و زیست پذیری پهنه حریم به واسطه گسترش آلاینده‌ها	

ماخذ نگارنده، ۱۴۰۱

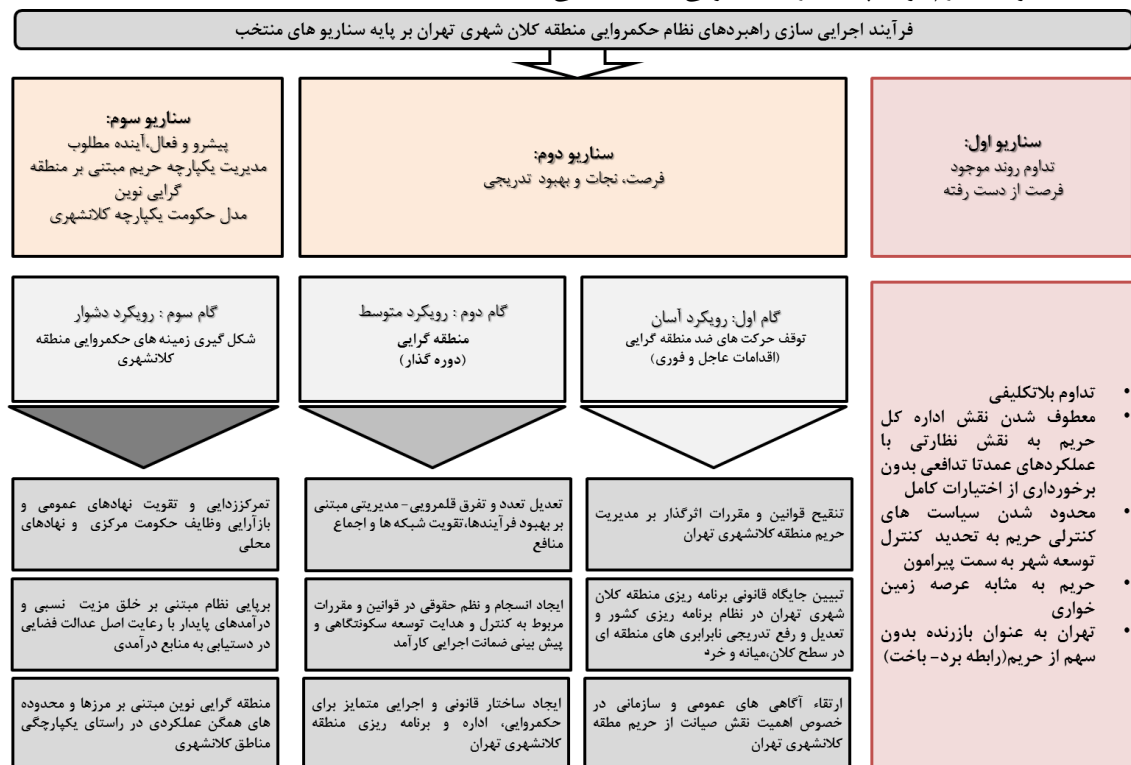
نتیجه‌گیری و پیشنهاد

طبق نتایج حاصل شده از تحلیل روندها و سه سناریوی استخراج شده در خصوص آینده حریم منطقه کلانشهری تهران و نیز بر طبق آنچه که از کارآمدی نسبی الگوهای نو منطقه‌گرایی در مبنای نظری این تحقیق بیان شد، رویکرد منتخب در الگوی مدیریت یکپارچه حریم، الگوی منطقه‌گرایی نوین می‌باشد؛ که طبق نظریه نفوذ خود به دو زیر الگو شامل الگوهای نهادی و غیرنهادی تقسیم می‌گردد.

شکل ۲. الگوی نهادی و غیرنهادی

بر این اساس می‌توان مبنای اصلاحات تدریجی در نظام مدیریت یکپارچه حریم منطقه شهری تهران را در طیفی از منطقه‌گرایی جستجو نمود، بالا بودن سطح تعارضات قانونی و نهادی، تعدد تقسیمات اداری و مدیریتی، گرانجان بودن نگاه بخشی، ضعف در مدیریت حل مساله، بالا بودن سوداگری زمین و مسکن، تداوم رشد جمعیت و مهاجرت امکانی را برای یکجانبه‌نگری به هیچ وجه باقی نگذاشته و فرصتی را برای امکان تداوم این وضعیت فراهم نمی‌سازد و به نوعی گذر از این روند با هدف تعدیل و تقلیل مسائل و چالش‌های پیش‌رو نه یک انتخاب بلکه به یک ضرورت تبدیل شده است که نمی‌توان نسبت بدان بی‌توجه بود. از طرفی هرگونه راهکار عامه‌پسند، سطحی و مقطعی قطعاً بر ابعاد مساله حریم خواهد افزود، لذا مساله حریم را باید باور داشت و راهکارهای سیاستی را باید مبنای حرکت قرار داد راهکارهایی که در "راهبرد موفقیت‌های کوچک" جای گرفته و هدف آنها نهادینه ساختن تدریجی هماهنگی‌های بین‌بخشی، ارتقای ظرفیت حل مساله و بهبود سطح اعتماد نهادی است که خود زمینه حرکت به سمت برنامه‌های سطح بالای منطقه‌گرایی خواهد بود به عبارت دیگر ابتدا با اقدامات معطوف به متوقف ساختن برنامه‌های ضدمنطقه‌گرایی شروع شده و در نهایت به ایجاد بسترهای لازم برای پیاده‌سازی حکمرانی منطقه‌ای می‌انجامد.

شکل ۳. فرایند اجرایی سازی فرایند حکمروایی

- با توجه به تمرکز جمعیت در بخش میانی محدوده واقع در حریم پایتخت، اعمال سیاست‌گذاری یکپارچه، برای کنترل جمعیت جلوگیری از رشد مهاجرت‌ها و ممنوعیت شهرک‌سازی جدید و پهنه‌بندی غیرمسکونی اراضی ضروری بوده و به نظر می‌رسد با توجه به تمرکز جمعیت در این محدوده، بخش مهمی از

- سیاست‌گذاری پهنه‌بندی فضایی حریم پایتخت در زمینه تامین خدمات اجتماعی و اثربخشی شاخص‌های پایداری اجتماعی در بخش میانی حریم (بوژه حوزه اسلامشهر-رباط کریم) پایتخت باید متمرکز شود.
- در پهنه حریم ۸۰ درصد از خانوارها در واحدهای مسکونی کمتر از ۱۰۰ متر زندگی می‌کنند و به ازای هر یکصد هزار نفر جمعیت کمتر از ۵۰۰ تخت بیمارستانی وجود دارد و نبود سینما و مراکز خدمات رفاهی و اجتماعی بخشی دیگر از مسائلی می‌باشد که ضرورت تامین فوری آنها را الزامی می‌سازد.
 - نگاه درآمدی به پهنه حریم، زمینه ساز آسیب‌های جدی در این مدت بوده است در صورتیکه حریم ماهیت حفاظت و فضای تنفسگاهی دارد، بنابراین تغییر این برداشت از ذهنیت مدیران و سازمان‌های ذی‌ربط موضوعی است که ضرورت دارد در رابطه با آن برنامه‌های اجرایی تهیه گردد.
 - در فرایند تهیه طرح مدیریت یکپارچه حریم، در هر ساختار سازمانی که برای حریم تهیه می‌گردد لازم است نقش تمامی تصمیم سازان و تصمیم گیران لحاظ شود، مشارکت حداکثری زمینه‌ساز بسیار خوبی برای تحقق راهبرد صیانت و توسعه پایدار خواهد بود.
 - تهیه برنامه ارتقای جایگاه سازمانی و اثربخشی اداره کل حریم (تبدیل آن به دبیرخانه مدیریت یکپارچه حریم منطقه کلانشهری تهران) و جریان‌سازی و ارتقای ثقل فضای گفت‌وگو چالش‌ها و راهبردهای حریم در جامعه (رویکرد مشارکتی، ارتباطی و ارتقای جایگاه نظارتی و راهبردی) مورد تاکید می‌باشد.
 - تدوین برنامه مدیریت یکپارچه (بجای یک شهر یک حریم یک حریم برای یک مجموعه "شهر-منطقه") در کنار تعیین تکلیف و تدقیق حد و حدود محدوده‌ها و حریم‌های تمامی کانون‌های سکونت‌ی بوژه روستاهای مستعد شهر شدن و بالاخره تدوین قوانینی کارآمد برای جرم تلقی شدن زمین‌خواری و ساخت و ساز غیررسمی از محورهای مورد توجه مدیریت شهری باید باشد.
 - همکاری مستمر با نهادهای مردمی و بوژه شورای حفظ حقوق بیت‌المال و شوراهای شهرها و روستاهای سکونتگاه‌های حریم و سازمانهای مهم اثرگذار نظیر وزارت راه و شهرسازی، سازمان جنگل‌ها و مراتع و سازمان حفاظت محیط‌زیست و همچنین استفاده از ظرفیت نهادهای اطلاع رسان در ابلاغ پیامد روندهای کنونی و ضرورت تغییر نگاه و رویه‌های مدیریتی مبتنی بر عقلانیت ارتباطی، راهبردی و ارزشی موضوع مهم دیگری است که لازم است مورد توجه قرار گیرد.
 - لایحه مدیریت شهری در بخش حریم، صرفاً در حد یک شرط لازم برای بسترسازی مدیریت یکپارچه و راهبرد صیانت از حریم پایتخت بوده ولی کافی نمی‌باشد لذا به ضرورت نشست‌های مشترک به منظور استخراج سایر مفاد قانونی مورد نیاز در کنار تدوین سند ملی راهبردی مدیریت یکپارچه حریم مناطق کلانشهری تاکید دارند.
 - نکته پایانی اینکه، اقدامات انجام‌شده تاکنون مانند تشکیل شورای برنامه‌ریزی و توسعه استان هرچند در سطحی فراتر از مجموعه‌های شهری تشکیل شده اما تجربه تهران نشان داد که این شورا به مثابه یک نهاد برنامه‌ریزی در سطح استان کارایی دارد و به دلیل فقدان سازوکار اجرایی و مدیریتی متصل و هم‌عرض نهاد برنامه‌ریزی قابلیت حل مشکل مدیریت و حکمروایی مناطق کلان‌شهری را ندارد. مستثنی دانستن اداره و برنامه‌ریزی شهر تهران در فرآیند تصویب قوانین و مقررات گواهی بر این نکته است که کماکان به رسمیت یافتن سطح مدیریت مناطق کلان‌شهری در ساختار مدیریت کشور منجر نشده است. لذا امروزه نظام برنامه‌ریزی و سیاست‌گذاری کشور باید به واقعیتی به نام مناطق کلان‌شهری و ضرورت اداره ویژه این مناطق واقف گردد. وقوف به این سطح از مدیریت فضایی توسعه مستلزم تجدید ساختاری در نظام اداره قلمروی کشور است که می‌بایست در قالب طیفی از گام‌های منطقه‌گرایی نوین اجرا گردد.

منابع

- Akbai, M., Sarvar, R., Sobhani, N., & Mousavi Nour, S. A. (2017). Applying Meta-SWOT Model in Planning and Management of sustainable Development and Protection of Metropolises (Case Study: Southern Area (Buffer Zone) of Tehran Metropolis). *Majlis and Rahbord*, 24(91), 66-100.
- Akhoundi, A., Barakpou, N., Asadie, I., Basirat, M., & Taherkhani, H. (2008). Pathology of Forms of Municipal Government in Iran. *Human Geography Research*, 41.
- Babaei, M., & Ebrahimi, S. (2016). Studying the Components of Integrated Urban Management in Isfahan. *Urban Economics*, 1(1), 17-36. doi: 10.22108/ue.2016.22102
- Khaliji, M., Sarvar, R. (2018). Analysis of the Types of Fragmentation and the Effectiveness of Achieving in Suburban Integrated Urban Management of Capital Iran, *Journal of Studies Of Human Settlements Planning*, 13(43), 283-303. magiran.com/p1895476
- Sarvar R. (2014). Analysis of Development Indicators in Border Regions to Meet Sustainable Security (Case Study: Border Townships of West Azarnaijan Province), *journal of police Geography*, 2(7), 25-54. magiran.com/p1436113
- Sarvar R. (2020). Analysis of the Impact of the Proposed Law of Urban managment in Iran on the Realization of Regional Governance the Limits of Metropolitan Area (Case Study of Tehran Metropolis), *Quarterly of Geography (Regional Planing)*, 9(4), 899-924. magiran.com/p2106906
- Sarvar R. (2021). Political economy and integrated greenbelt management of Tehran metropolitan area, *Journal of Urban Economics*, 6(1), 27-40. magiran.com/p2500615
- Sarvar, R (2016). Planning and management of metropolitan areas (with an emphasis on integrated management of Tehran's metropolitan area). Tehran: Soroush Publications .
- Sarvar, R (2016). Strategic Analysis of Spatial-Functional Developments in the Southern zone of Tehran Metropolis (Case study: Shahr-e-Rey & Islamshahr). *Scientific- Research Quarterly of Geographical Data (SEPEHR)*, 25(98), 57-72. doi: 10.22131/sepehr.2016.22138
- Sarvar, R (2017). Analyzing factors affecting the feasibility of integrated urban management; Case study: Tehran metropolis. *Geography*, 15(52), 37-52 .
- Sarvar, R. (2017). "Economy of space and regional inequalities Case Study: Ardabil Province Rahim sarvarh." *Regional Planning* 4(6): 59-72.
- sarvar, R., (2021). compile of future scenarios for informal settlement in the southern part of Tehran metropolitan area. *Geography (Regional Planning)*, 11(43), 423-447 .
- Shaikhi, M., & Shabestar, M. (2018). Pathology of the Integrated Management of the Tehran Metropolitan Peri-urban Area. *Quarterly Journals of Urban and Regional Development Planning*, 3(4), 1-34. doi: 10.22054/urdp.2019.42544.1128